

καθ' ὅλον τὸ ἔτος ἐν τοῖς κτήμασιν αὐτοῦ μετρῶν τὰς παλαιὰς φηγούς καὶ τὰς ὑψηλὰς δρύς, καὶ ὑπολογίζων ἐκ τῶν προτέρων τὸ μέρος ὅπερ αὐτὸς ἐμελλε νὰ λάβῃ κατὰ τὴν διανομήν; Μήπως δὲν ἐφρόνει τὰ αὐτὰ ὁ φρικώδης Τρεχανέμης, οὐ ἢ θυγάτηρ εἰργάζετο ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς κατὰσκοπος τῆς ἀπαισίας ἐκείνης συμμορίας, ἥς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Καρβαγάν!

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα G. L. Heiberg

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶπον, ἀγαπητέ μοι αὐθέντα, ἐπαλέαθεν εὐθύμως ὁ γέρον. Ἡ συνδιάσκεψις ἔληξεν. Ἦδη ἔθεσα εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν τὸν ἄρτον καὶ τὸ μαχαίριον, εἰς ὑμᾶς ἀνήκει νὰ κάμετε χρῆσιν αὐτῶν. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε τώρα νὰ ὑπάγω πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ υἱοῦ μου, ὅστις μὲ περιμένει εἰς τὸ ἐστιατόριον. Δὲν τὸν βλέπω παρὰ μόνον τὴν Κυριακὴν, καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῷ ἀνήκω.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἠγέρθη, ἀλλὰ δὲν ἐδείκνυε διαθέσιν ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἐχετε τίποτε ἄλλο νὰ μοὶ εἴπητε; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λεκὸκ μετὰ τινος ἀνυπομονησίας.

— Κἄτι τι σπουδαιότατον, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μετὰ τρόπου μυστηριώδους.

— Ἄς ἀκούσωμεν.

— Φίλτατε Λεκὸκ, αἱ συμβουλαὶ σας εἶνε ἀνεκτιμήτοι, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας, διότι δὲν ἐφείσθητε αὐτῶν, σὰς ὑπόσχομαι δὲ ὅτι θ' ἀκολουθήσωμεν αὐτὰς κατὰ γράμμα. Εἰσθε πάντοτε ὁ διδάσκαλος ὅλων μας, καὶ μόνον ὑμεῖς δύνασθε νὰ ἐξιχνιάσετε τόσον μυστηριώδη ὑπόθεσιν.

— Μὲ κολακεύετε πολὺ, ἀκριβέ μου φίλε, καὶ τοῦτο θὰ μὲ κάμῃ νὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

— Εἶνε ἀνωφελές, διότι ἰδοὺ ἔρχομαι ἀμέσως εἰς τὸ προκείμενον. Γνωρίζετε ὅτι ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀστυνομικὴν ὑπηρεσίαν ἢ θεωρίαν δὲν εἶνε τίποτε ἀπέναντι τῆς πράξεως. Ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω ἀπὸ μέρους τοῦ κυρίου διευθυντοῦ καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνακριτοῦ, νὰ δεχθῆτε νὰ διευθύνετε ὑμεῖς ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσιν. Ἐὰν συγκατατίθεσθε θὰ σὰς χορηγήσουν ὅ,τι ζητήσετε.

— Ἄ! Ἄ! Εἰς αὐτὸ λοιπὸν ἠθέλατε νὰ καταλήξετε; Λοιπὸν, φίλτατέ μοι, κολακεύομαι λίαν διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν οἱ κύριοι οὗτοι δεικνύουσιν, δὲν δύναμαι ὅμως νὰ εὐχαριστήσω τὴν ἐπιθυμίαντων, καὶ θὰ σὰς δώσω νὰ ἐννοήσετε διατί. Γνωρίζετε ὅχι ἔχω υἱόν.

— Ναί, βέβαια, καὶ ἡζεύρω μάλιστα ὅτι δικαιούσθε νὰ ὑπερηφανεύεσθε δι' αὐτόν.

— Δέχομαι τὸν ἔπαινον, διότι τὸν ἀξιζει. Εἶνε ὁ εὐθύτερος νέος, καὶ ἡ ἀγαθότερα καρδιά τοῦ κόσμου. Τὸν ἀνέθρεψα ὅσον ἡδυνήθην καλλίτερον, ἀπεκατέστη ἤδη, καὶ εἶνε εἰς τὰς παραμονὰς ν' ἀποκαταστῇ κάλλιον, διότι ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύεται θελκτικὴν νεάνίδα τὴν ὁποίαν λατρεύει καὶ ἥτις τὸν λατρεύει καὶ τῷ φέρει ὡς προῖκα μεγάλην περιουσίαν. Νυμφεύεται τὸν ἐρχόμενον μὴνα. Κρίνατε λοιπὸν ἂν ἔχω διαθέσιν ν' ἀναλάβω ὑπόθεσιν, ἥτις θ' ἀπορροφήσῃ ὅλον μου τὸν καιρὸν.

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἀγαπητός μου Λουδοβίκος ἀγνοεῖ παντελῶς, ὅτι ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰργάσθη δι' ἡμᾶς, καὶ ὅτι μέγα μέρος τῆς περιουσίας, ἣν θὰ τῷ ἀφήσω, ἐκερδήθη ἀπὸ καταδιώξεις κακούργων. Ἐπιθυμῶ ν' ἀγοστῇ τοῦτο πάντοτε. Ἐὰν ἤθελε τὸ μάθη, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ ἠρυθρία δι' ἐμέ, διότι μὲ ἀγαπᾷ καὶ εἰξεύρει τί ἀξίζω. Περὶ πολλοῦ ὅμως ποιῶμαι νὰ μὴ τῷ δώσω ἀφορμὴν θλίψεως. Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μνησικακήσετε ἐναντίον μου διὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην, διότι γνωρίζετε ὅτι ὁ κόσμος ἔχει ἀντιπάθειαν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά μας. Τούτων οὕτως ἐχόντων, πῶς θέλετε νὰ ἐπιληφθῇ τῆς καταδιώξεως ὑποθέσεως, καθ' ὃν χρόνον δὲν σκέπτομαι παρὰ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ υἱοῦ μου; Δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ ἐργασθῶ ὅκτ' ἡμέρας, χωρὶς αὐτὸς νὰ μὴ παρατηρήσῃ ἀλλαγὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν λοιπὸν πλέον περὶ τούτου, καθόσον μᾶλλον γνωρίζετε ἤδη τί ἀπαιτεῖται διὰ νὰ προβῇτε εἰς τὸ ἔργον, ὅπως ἐγὼ καὶ κάλλιον ἐμοῦ.

— Ὅχι, φίλτατε Λεκὸκ. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη δὲν παρουσιάζεται, ὅπως αἱ ἄλλαι. Θὰ κάμῃ κρότον, καὶ ἐφημερίδες θὰ ὀμιλήσωσι, καὶ ἡμεῖς θὰ σιαμαχῶμεν νομίζοντες ὅτι ἐργαζόμεθα. Ἡ καταδίωξις πρέπει νὰ διευθύνεται μυστικῶς, αἱ ἐφημερίδες πρέπει νὰ δημοσιεύσωσιν ὅτι ἀπωλέσαμεν σχεδὸν τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρωμεν τὸν ἐνοχον, ἡ δὲ διευθύνσις αὐτῆς πρέπει ν' ἀνατεθῇ εἰς ἀνθρώπον κατὰ τὰ φαινόμενα ξένον τῆς ἀστυνομίας, εἰς ἀνθρώπον ἐγνωσμένης ἱκανότητος, καὶ τὸν ὁποῖον οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ, ὅτι ἔχει τοιαύτην ἐντολήν. Τοιοῦτος λοιπὸν ἀνθρώπος δὲν εἶνε παρὰ εἰς μόνος, κατὰ τὴν γνώμην τῶν προϊσταμένων μου καὶ τὴν ἰδικήν μου.

— Μὲ καθυποχρεόνετε, ἀλλ' ἀπατάσθε... Ὑπάρχει τις, ὃν δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε, καὶ ὅστις ἔχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον τ' ἀπαιτούμενα προσόντα. Εἶνε ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος ἀνιχνευτής, ὅστις ἦλθεν ἀπὸ τὸ Λονδίνον περίσου, καὶ ὅστις,

ἂν δὲν ἀπατῶμαι, σὰς προσέφερεν σπουδαίας ἐκδουλεύσεις... Γνωρίζετε πένος θέλω νὰ εἴπω... ἔχει δύο ὀνόματα, τὰ ὁποῖα, φαίνεται, ἔλαβεν ἀπὸ τὸ λεξικὸν τοῦ Βουλῆ... δύο ὀνόματα μάχης...

— Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβράι! Ὁ διευθυντὴς αὐτὸν πρῶτον ἐσκέφθη, ἀλλὰ...

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη θὰ εἶνε ἐξαίρετος. Ἐξ ὧν μοὶ εἶπον, εἶνε εὐφυστάτος, πανουργότατος, καὶ δραστηριώτατος. Ἐχει ἀνεξάρτητον περιουσίαν, καὶ τὸ κεφάλαιον τοῦτο δὲν εἶνε περιφρονητέον εἰς ἐπάγγελμα, τὸ ὅποion ἀπαιτεῖ μεγίστην ἀκεραιότητα. Ἐχει πρὸς τοῦτοις τὸ πολῦτιμον πλεονέκτημα νὰ μὴ εἶνε γνωστὰ αἱ σχέσεις του μετὰ τῆς ἀστυνομίας, παρὰ μόνον εἰς τοὺς ἀνωτέρους ἀρχηγούς. Εἶνε δεκτὸς εἰς τὰς συναναστροφάς, ὅπου ἔχει μάλιστα καὶ ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας. Διὰ καταδίωξιν ἡμιεπίσημον, θὰ δυσκολευθῆτε νὰ εὑρετὲ καλλίτερον. Καί, τώρα ἐνθυμοῦμαι, δὲν εἶνε αὐτός, ὅστις τὸ παρελθὸν θέρος σὰς ἐκτρύπωσε τὸν φονέα τῆς ὁδοῦ Σαβῶ, κατὰδικον ἐκεῖνον, ὅστις ἔτρεχεν εἰς τὰς κοκὰς καὶ ἔπαιζε τὸν βακαράν;

— Ναί, εἰργάσθη λίαν ἐπιδεξίως εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ αἱ σχέσεις του μετὰ τὴν καλὴν κοινωνίαν τὸν ἐβοήθησαν πολὺ εἰς τὸ νὰ εὕρῃ τὸν ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον ἐζητοῦμεν πρὸ ἑξ μηνῶν. Τούναντι ὅμως ἀπέτυχεν ὁλοτελῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς τῶν ἀδαμάντων τῆς Ἰσπανίδος δουκίσσης.

— Δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτυχῇ πάντοτε. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι τὴν φοράν ταύτην θὰ ἐνεργήσῃ ἀποτελεσματικώτερον. Ἐχετε ἀντίστασιν τινα κατὰ τῆς ἐκλογῆς ταύτης;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Ἐν τούτοις ὁ ἀνθρώπος οὗτος δὲν ἐμπνέει παρ' ἡμῶν πλήρη ἐμπιστοσύνην. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν ἐπακριβῶς διατί ἐγκατέλειψε τὴν Ἀγγλίαν, καὶ δὲν ἔχομεν ἐπαρκεῖς πληροφορίες περὶ τοῦ παρελθόντος του.

— Εἶνε φανερόν ὅτι ἡ εὐγένειά του δὲν ἀνάγεται εἰς τὰς σταυροφορίας, ἀλλ' εἰς τὴν δὲν ἠθελον νὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς τὴν ἀστυνομίαν παρὰ τέκνα πατρικίων τοῦτο θὰ ὁμοιάζεν, ὡς νὰ ἠθελον νὰ μαγειρεύσωσι μὲ χειρόκτια φαίου χρώματος. Πιστεύσατέ μοι, φίλε μου, ὁ Τολβιάκ εἶνε ὁ ἀνθρώπος, ὅστις σὰς χρειάζεται.

— Πρέπει βέβαια νὰ τὸν παραλάβωμεν ἀφοῦ ὑμεῖς μᾶς ἐγκαταλείπετε, φίλτατε Λεκὸκ. Θὰ ὀμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν κύριον διευθυντήν, καὶ διὰ νὰ τὸν καταπείσω θὰ στηριχθῶ ἐπὶ τῆς γνώμης σας. Ἐν τούτοις, θὰ κάμω ἔνταξιν ἀπὸ τῆς συμβουλῆς σας, ἀνοίγων τὴν θύραν εἰς τὸ βωδόν.

— Τὸ ταχύτερον θὰ εἶνε τὸ καλλίτερον.

— Πηγαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου ὁ βωδὸς θὰ εἶνε ἔξω. Ἐχω ἀκριβῶς προχείρου δύο ἐκ τῶν καλλιτέρων ὁργάνων μας. Θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἀναγγείλω τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ὅταν ἀγαπᾷτε... ἐκτὸς τῆς Κυ

πώσεις, αἰτίνες συνίσταντο εἰς τὴν προσω-
πικὴν ἄρσιν τῆς ἐγκαθειρέως, ὁ ἀρχηγὸς
τῆς ἀσφαλείας εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν πρῶ-
την ὀροφὴν καὶ παρετήρει διὰ τῶν θυρίδων
ἐνὸς παραθύρου ἐπὶ τῆς προσόψεως τῆς ἐ-
ξόδου. Εἶδε τὸν βωβὸν νὰ βυλίζῃ βραδέως,
νὰ σταματήσῃ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς αὐλῆς,
νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ κεχυ-
μένου τόξου τῆς Sainte-Chapelle, εἶτα
νὰ στρέψῃ πανταχόθεν, ὡς ἄνθρωπος ζητῶν
ἢ ἀναγνώριση τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκεται,
καὶ μετὰ μακρὸν δισταγμὸν, νὰ κατευ-
θυνθῇ πρὸς τὴν κρηπίδα.

Ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος,
ὅστις διηύθυνε τὴν ἐπιχείρησιν, ἤθελε
νὰ βεβαιωθῇ ἰδίῳις ὀφθαλμοῖς ὅτι ἐβύ-
λιζε καλῶς. Ἐφθασε λοιπὸν δρομαίως
δι' ἐσωτερικῶν διαδρόμων εἰς τὰς νέας
οἰκοδομὰς τοῦ Καταστήματος τῆς Ἀστυ-
νομίας καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τῆς κρηπίδος διὰ
θύρας ἀνοικτῆς πρὸς τὸ μέρος ἐνθα ἦτο
ἄλλοτε ἡ ὁδὸς τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Μόλις ἐξελθὼν, εἶδε τὸν Πιεδούσην ἐ-
πακουμβῶντα ἐπὶ τοῦ περιφράγματος τῆς
κρηπίδος καὶ παρτηροῦντα δύο ἀλιεῖς,
οἵτινες ἐπέμενον νὰ παρενοχλῶσι τὸν κω-
βιὸν παρὰ τὸ δριμύ τοῦ χειμῶνος. Ἀπώ-
τερον, εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ Σαιν-Μι-
σέλ, προὐχῶρει ὁ Πήγασος βαδίζων ἀμε-
ρίμῳως. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ συντρόφου
του, ὁ βωβὸς, ἀκίνητος ἐν τῷ μέσῳ τῆς
λεωφόρου, ἐφαίνετο ἀναζητῶν τὸν δρό-
μον του. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐπανεύρισκεν
αὐτόν, διότι ἐπὶ τέλους ἦλθε καὶ ἐκάθη-
σεν ἐπὶ τινος ὀρίου, ὅπου ἔστη μὲ τὰς χεῖ-
ρας κρεμαμένας, τὴν κεφαλὴν κεκυρτωμένην,
ὡς ἄνθρωπος ὅστις δὲν ἠξεύρει ποῦ νὰ
ὑπάγῃ.

Ἐν τούτοις ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας
περιεπάτει κατὰ μῆκος τῶν οἰκιῶν μέχρι
τῆς Νέας Γεφύρας καὶ παρέμενε κατο-
πεύων εἰς τὴν γωνίαν τῆς κρηπίδος. Ὁ
βωβὸς ἔμενε πάντοτε ἀκίνητος.

— Ὡ! ὦ! ὑπετονθόρυσεν, ἀρχίζω νὰ
πιστεύω ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ὁ κύριος
Λεκὸκ ἠπατήθη. Ὁ ἄνθρωπός μας εἶνε
πονηρότερος αὐτοῦ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχει
σκοπὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕως ὅτου ἔλθουν νὰ
τὸν ἀναπληρώσουν. Ὑποπτεύεται ἄρα γε
ὅτι ὁ μὲ τὸν χιτωνίσκον αὐτὸς μάγκας εἶνε
εἰς ἐκ τῶν ἀριθμῶν μας; Ὁχι, διότι δὲν
ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμούς. Ἀναμφιβόλως
εἶνε βλαβὴ, ἂν δὲν εἶνε πρώτης τάξεως
πανουργός.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ βωβὸς ἤρχισε
παλιν νὰ βυλίζῃ, ἀλλὰ τοῦτο τὸ ἔκκαμ-
ε ὅπως ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν αὐλὴν τῆς
Sainte-Chapelle. Ὁ Πήγασος παρηκο-
λούθησεν αὐτὸν μακρόθεν, καὶ ὁ ἀρχη-
γὸς του, ὅστις δὲν ἐνόει πλέον τίποτε,
εἶδεν αὐτὸν ἐπανελθόντα μόνον μετὰ πα-
ρέλευσιν δέκα λεπτῶν, καὶ συνδιαλεγόμε-
νον μετὰ τοῦ Πιεδούση, ὅστις κατη-
θύνη πάραυτα βαδίζων πρὸς τὴν
Νέαν Γεφύραν. Διῆλθε πρὸ τοῦ ἀνωτέρου
ὑπαλλήλου καὶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ τῷ
εἶπε τὰς λέξεις ταύτας.

— Ὁ παρκαλουθούμενος ἐπανῆλθεν

εἰς τὸ κρατητήριον. Ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ
ἔρωτᾷ τί πρέπει νὰ κάμῃ.

— Ὑπάγε νὰ τῷ εἴπῃς νὰ περιμένῃ
τὰς διαταγὰς μου.

Ὁ ἀριθμὸς 29 ἀνεχώρησε καὶ ὁ ἀρχη-
γὸς του ἔμεινε λίαν τεταραγμένος καὶ ἐν
μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ. Διηρώτα ἑαυτὸν τί
ᾤφειλε νὰ κάμῃ ὅπως ἀντιμετωπίσῃ τὴν
ἀπροσδόκητον ταύτην περίπτωσιν, ὅτε
δέκα βήματα μακρὰν παρετήρησεν ἐν τῷ
μέσῳ τῆς Νέας Γεφύρας τὸν κύριον Λε-
κὸκ, στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος νεα-
νίου.

Η'

— Μὰ τὴν πίστιν μου! ἔρχεται εἰς
κατὰλληλον ὦραν ὁ γέρον Λεκὸκ, ἐτον-
θόρυσεν μεταξὺ τῶν ὁδόντων του ὁ ἀρχη-
γὸς τῆς ἀσφαλείας. Αὐτὸς ἐγέμισε τὸ ὄ-
πλον μου. Τὸ ὄπλον τοῦτο δὲν ἐκπυρσο-
κροτεῖ, διότι ἡ πυρίτις του εἶνε κακῆς
ποιότητος. Ὁρεῖται νὰ μοὶ προμηθεύσῃ
καλλίτερα ἐφόδια ἢ νὰ ἀνομολογήσῃ ὅτι
ἡ ἐπινόησίς του δὲν εἶνε λογικὴ.

Καὶ βλέπων ὅτι ὁ κύριος Λεκὸκ ἔμελλε
νὰ διέλθῃ χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι τὸν γνω-
ρίζει:

— Ὁ ὑψηλὸς αὐτὸς μελαγχροινὸς εἶνε
ἀναμφιβόλως ὁ υἱὸς του. Ὁ ἀγαθὸς γέ-
ρων δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ ἂν τὸν πλησιάζω
ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ του, ἀλλὰ, μὰ τὴν πί-
στιν μου! τόσον τὸ χειρότερον. Θέλω νὰ
μάθω πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀ-
διεξόδου ταύτης... Καὶ ἔπειτα, θὰ μετα-
χειρισθῶ διατυπώσεις.

Καὶ τοποθετηθεὶς εἰς τρόπον ὥστε νὰ
φράξῃ τὴν διαβάσιν εἰς τὸν γέροντα, ὁ
ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐπρο-
χώρησε μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα καὶ
εἶπεν εὐγενῶς:

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κύριε δὲ Γεντιλῇ
νὰ σᾶς εἴπω δύο λέξεις κατ' ἰδίαν. Δὲν
θὰ σᾶς κρατήσω πολὺ.

— Περιμένε με, φίλτατε Λουδοβίκε,
μὴν στιγμὴν, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἀφίπων
τὸν βραχίονα τοῦ υἱοῦ του καὶ κατευθυ-
νόμενος εἰς ἐν τῶν λιθινῶν ἡμικυκλίων, ἃ-
τινα εὐρίσκονται κατὰ διαστήματα ἐπὶ
τῶν περιφραγμάτων τῆς γεφύρας.

Καὶ ἀφοῦ ἔφθασεν ἐκεῖ:

— Ἡδύνασθε, ἐπανελάθε, νὰ μὲ ἀπαλ-
λάξετε τῆς συνδιασκέψεως αὐτῆς ἐν μέσῳ
ὁδοῦ. Πρὸ ὀλίγου σᾶς εἶπον ὅτι πολὺ ἐπε-
θύμουν ν' ἀφήσω τὸν υἱόν μου ἔξω τῶν
ὑποθέσεων τῆς ἀστυνομίας.

— Συγγνώμην! ἀγαπητὲ Λεκὸκ, ἡ
περίπτωσις ἐπείγει τόσον...

— Ἐὰν εἶνε τόσον ἐπείγουσα, ὁμιλή-
σατε, ἀλλ' ἐστὲ σύντομος. Ὑπάγομεν νὰ
προφθάσωμεν τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ Σαιν-
Κλοῦ, καὶ ἐὰν μὲ κρατήσατε ὀλίγον ἐδῶ,
θ' ἀναχωρήσῃ.

— Ἴδου τί τρέχει εἰς δύο λέξεις. Πρὸ
μικροῦ ἄρῃσα ἐλεύθερον τὸν ἄνθρωπον,
ὅπως μὲ συνεβουλεύσατε... Ἐμεινεν εἴ-
κοσι λεπτὰ καθήμενος ἐπὶ τῆς κρηπίδος,
καὶ ἐπανῆλθε μόνος του εἰς τὸ κρατητή-
ριον.

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ὁ ἀρχαῖος ἀστυνομι-
κὸς ὑπάλληλος, ἀνορθῶν τὰ ὦτα ὡς ἀρ-
χαῖος στρατιωτικὸς ἵππος εἰς τὸ ἄκου-
σμα σάλπιγγος. Ἡ ὑπόκρισις εἶνε ἐπιτυ-
χεστάτη. Ἐχετε νὰ κάμετε μὲ πανούρ-
γον ἰσχυρότερον, ἂν ὅσον τὸν ἐνόμιζον...
ἐκτὸς ἂν...

Ὁ κύριος Λεκὸκ διέκοψεν ἀποτόμως
τὸν λόγον του, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλα-
θεν ἰδιάζουσιν ἑκφράσιν, ὡπλίσθη, οὕτως
εἶπεῖν, διὰ πόλεμον. Ὁ διάσημος ἀνι-
χνευτὴς ἐσκέπετο.

— Ἀποπλανώμεθα, εἶπεν αἰφνης. Ὁ
βωβὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρὸς, διότι εἶνε κα-
λῆς πίστεως. Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κρατη-
τήριον κατὰ φυσικὸν λόγον, διότι δὲν
γνωρίζει τοὺς Παρισίους καὶ δὲν εἰξεύρει
ποῦ νὰ ὑπάγῃ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ σχέδιόν
σας δὲν ἀξίζει τίποτε, καὶ ἰδοὺ ἡμεῖς
πλέον παρὰ ποτε εἰς ἀμηχανίαν.

— Ὑπάρχει ἴσως τρόπος νὰ ἐξελθῶμεν
τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

— Λέγετε.

— Πῶς ὁ συλληφθεὶς ὠδηγήθη ἀπὸ
τὸν σταθμὸν τῶν Γοβελίνων μέχρι τοῦ
κρατητηρίου;

— Ἐντὸς κλειστῆς ἀμάξης.

— Καλλίστα! τότε οὐδὲν εἶδε καθ' ὁ-
δόν. Ἐπαναφέρετε αὐτὸν ἐντὸς τῆς αὐ-
τῆς ἀμάξης εἰς τὸν ἰδίον σταθμὸν, εἰδο-
ποιήσατε τὸν ἐνωματάρχην νὰ τὸν ἀφήσῃ
ἐλεύθερον μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας,
καὶ νὰ τὸν ἀποστείλῃ ἐν συνοδίᾳ δύο ἀ-
στυνομικῶν κλητῆρων εἰς τὸ μέρος ὅπου
συνελήφθη. Ἐκεῖ, θὰ τὸν ἀφήσωσι καὶ
θ' ἀναχωρήσωσι χωρὶς νὰ στρέψωσιν ὀπι-
σθεν αὐτῶν. Οἱ δύο ἀριθμοὶ σας... ποῖοι
εἶνε;

— Ὁ Πήγασος καὶ ὁ Πιεδούσης.

— Ἀξιόλογοι καὶ οἱ δύο. Θὰ προηγη-
θῶσι καὶ, περιδιαβαζόντες, θὰ ἴδωσι τί
θὰ κάμῃ ὁ βωβὸς. Ἐχω τὴν ιδέα ὅτι
διὰ τοῦ τρόπου τούτου θὰ ἐπανεύρῃ τὸν
δρόμον του.

— Ἐγὼ φρονῶ, ὅτι θὰ δυσπιστήσῃ.

— Ἀναμφιβόλως, ἐὰν εἶνε ἔνοχος, καὶ
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ δυνηθῇτε
ποτὲ νὰ ἐξαγάγετέ τι παρ' αὐτοῦ. Ἐὰν,
τοῦναντίον, ὅπως φρονῶ, δὲν ὑπῆρξεν ἡ ὄρ-
γανον ὅλως ἀμέτοχον τοῦ κακούργημα-
τος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θέλει σᾶς ὀδη-
γήσῃ κάπου.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ ἀμφίβολον, καὶ θὰ
ἐπρωτίμων...

— Συγγνώμην! εἶπεν ὁ Λεκὸκ, ποιῶν
ἡμίσειαν στραφήν, ὅπως ἐπανεύρῃ τὸν
υἱόν του, ἀλλ' ἐὰν συνομιλήσω μεθ' ὧν ἐν
λεπτὸν περισσότερο, τὸ ἀτμόπλοιο θ' ἀ-
ναχωρήσῃ, καὶ μὰς περιμένουν εἰς τὴν
κρηπίδα τῆς Βουλῶνης. Δουλὸς σας, ἀ-
γαπητὲ κύριε.

Καὶ ἀπεμακρύνθη γοργῶ τῷ βήματι.

— Ἀναμφιβόλως, ἐξέπεσε πολὺ, εἶπεν
ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μείνας μόνος.
Τὸ σχέδιόν του δὲν ἀξίζει ὁδολόν. Εἶνε
ἀληθὲς ὅτι δὲν διακινδυνεύομεν τίποτε
καὶ ὅτι δὲν εὐρίσκα προσφορώτερον. Ἐὰν
ὁ βωβὸς δὲν ἐμπέσῃ εἰς τὴν παγίδα ταύ-

την, δὲν μᾶς μένει πλέον ἢ ἡ ἀναγνώρισις εἰς τὴν Μόρghν... ἐνδεχομένη περίπτωση εἰς ἣν ὀλίγον πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν... Μὰ τὴν πίστιν μου! θὰ ἐπιχειρήσω τὸ σχέδιον· ἐὰν ἀποτύχη, θὰ προσκαλέσω τὸν Τολβιάκ καὶ θ' ἀναθέσω αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε ὀλίγον ὑποπτος, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀγρυπνον ὄμμα.

Ἀφοῦ ἀπαξ ἔλαβε τὴν ἀπόφασίν του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας δὲν ἀπώλεσεν οὔτε στιγμὴν ὅπως ἐνεργήσῃ. Ὁ 29 καὶ ὁ 33 ἀπεστάλησαν εἰς τὴν ὁδὸν Champ-de-l'-Alouette. Ὁ βωβὸς, εἰσαχθεὶς εἰς κλειστὴν ἀμαξάν, ἔλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ σταθμοῦ τῶν Γοβελίνων.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

EMMA FERRUGGIA

Η ΚΑΒΟΤΑ ΤΟΥ ΧΑΝΤΕΛ

διήγημα

[Τέλος]

Νὰ ἐρωτευθῇ; ἀλλὰ τί. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔμνε σιωπῶν καὶ θεωρῶν τὸ ὠραῖον καὶ πλήρες σφρίγγους ἐκεῖνο σῶμα, τὸ ἐγκαταλειμμένον ἐπὶ τοῦ χαμηλοῦ ἀνακλίντρου, ὅπερ ἐφαίνετο ὑπὸ τῶν.

— Ἐὰν ἐξακολουθήσω σιωπῶν θὰ καταστῶ γελοῖος... εἶπε καθ' ἑαυτόν.

— Κυρία, μένετε πρὸ πολλοῦ εἰς Ἰταλίαν;

Ἡ Βάνδα ἤγειρε τὴν ξανθὴν κεφαλὴν, καὶ ἐναπέθεσε τὸ σιγάρον ἐπὶ τεφροδοχείου ἐκ πορσελάνης.

— Πρὸ δύο ἐτῶν, ἀπεκρίθη, λατρεύω τὴν Ἰταλίαν, δὲν θέλω νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Εἶμαι Ὀλλανδῆ, ἀνῆκω εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνεμομύλων... προσέθεσε μετὰ μειδιάματος, καὶ ἐκτὸς τούτου, ὁ σύζυγός μου ἦτο Ρῶσος.

Ἦτο; ... χήρα λοιπόν! Ὁ Μάριος ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως καὶ ἔσχε τὴν ἀφέλειαν νὰ ἐρωτήσῃ: «Διατί;»

Ἐκεῖνη ἐπανέλαβε τὸ σιγάρον τῆς καὶ:

— Ἐμαθῆτευσά, εἶπεν εἰς τινὰ σχολὴν ἐν Παρισίῳ καὶ μετὰ ταῦτα διήλθον ὀλίγα ἔτη ἐν Δανιμαρκίᾳ, βραδύτερον παρέμεινα μετὰ τοῦ συζύγου μου ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς Πολωνίαν.

— Ὡστε, ἐξ ὧσων φαίνεται, εἰσθε κοσμοπολίτις, εἶπεν ὁ Μάριος.

— Ἀκριβῶς. Θέλετε κύπελλον τῆου; Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ μετὰ γοητευτικῆς χάριτος τῷ ἐκόμισε τὸ ἱαπωνικὸν κύπελλον.

Τὰ μετὰ ταῦτα; ... Δὲν ἦτο πλέον αὐτὴ ἐκεῖνη! ἤδη τὰ πάντα μετεβλήθησαν, αἱ κινήσεις αὐτῆς κατέστησαν γλυκύτεραι, ὠμίλει χαμηλοφῶνως, λεπτὸς τις μορμυρισμὸς ἐξήρχετο τῶν χειλέων τῆς, εἶχε κεκαλυμμένους τοὺς ὤμους διὰ λευκοτάτου μανδηλίου καὶ ἡμικλείστους

τοὺς ὀφθαλμούς, ἐφαίνετο ὡρὰ ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς, ἐκίνοι δὲ τὰ χεῖλη τῆς ὡς εἰ παρεκάλει. Εἶχε τὸ ἦθος παρθενικόν, ψυχρότητα μοναστικὴν. Ἡ κεφαλὴ τῆς μόνον διετήρει αὐθάρδη ἀκτινοβολήν, ἡ κεφαλὴ ἐκείνη ἡ τὸσον ὠραία καὶ ὑπερήφανος!

Ὁ Μάριος ἦτο ἔξω φρενῶν.

— Ἡ κυρία Παῦλα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἔχει δίκαιον, εἶνε πράγματι τρομερὰ.

— Ἐνοχλεῖσθε;

— Ἐγώ; ἀλλὰ, κυρία...

— Σιωπὴ! θέλετε νὰ ἰδῇτε.

— Τί;

— Τὰς στοὰς τῆς παλαιᾶς μονῆς φωτιζομένας ὑπὸ τῆς σελήνης...

— Εὐχαρίστως.

— Ὅχι, ἐδῶ, πρέπει νὰ καταβῶμεν εἰς τὸν κήπον, σὰς ἐνοχλεῖ.

— Κυρία;...

— Σιωπὴ. Περιμένετε.

Ἠγέρθη καὶ ἠνέφεξ τὸ παρῆθρον. Ὡς πῶς διεγράφετο λευκὴ καὶ λεπτὴ εἰς τὸ σκοτεινὸν κενόν, τί ἄρᾳ γε ἐθεώρει;

Ἀἴφνης ἐστράφη μετὰ θρασύτητος, ἡ παρθένος ἐξηφανίζετο, ἡ δέσποινα εἶχεν ἀπέλθει καὶ ἐνίκα ἡ πονηρὰ!

— Εἶνε ὑγρασία, καὶ σεῖς δὲν ἔχετε ἐπανωφόριον. Θὰ τὰ καταφέρωμεν ὅμως, θὰ ἰδῇτε.

Ἀπῆλθε καὶ εἶτα ἐπανῆλθε φέρουσα εὐρύτατον περικάλυμμα λευκὸν καὶ στρόφιον.

— Βάλετε αὐτό, εἶνε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Μάριος ἐδίσταζε.

— Κάμετε γρήγορα. Θὰ σὰς πηγαίνει ὠραία θὰ λάβετε ἀνατολικὸν ὕψος τοιουτοτρόπως ἰδοῦ.

Καὶ ἔρριψε τὸ κάλυμμα ἐπὶ τῶν ὤμων του, αὐτὴ δὲ ὕψωσε τὸ ἄκρον τοῦ λευκοῦ μανδηλίου τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς.

— Βάλετε καὶ τὸ στρόφιον.

Τὸν ἐθεώρησεν οἷον εἰς ἱκανοποιηθεῖσα.

— Καλὰ, ἄ, νὰ αὐτὸ πηγαίνει εἰς τὸ ὥρην πρόσωπόν σου, καὶ τοὺς βαθεῖς μαύρους ὀφθαλμούς σου. Νομίζω ὅτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν Ἀνατολήν... Πηγαίνωμεν.

Ἀλλὰ προτοῦ τὴν ἀκολουθήσῃ ὁ Μάριος, παρετήρησεν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν παραδόξον εἰκὼνα αὐτοῦ μετὰ τὸ εὐρὺ κάλυμμα ἀνοικτὸν πρὸς τὰ ἔμπρῳς καὶ κυματίζον, ἐνδεδυμένος δὲ τὴν εὐρωπαϊκὴν αὐτοῦ ἐνδυμασίαν μετὰ τὸ σκληρὸν καὶ ξηρότατον περιλαίμιόν του καὶ τὸ ὠραῖον ὁθωμανικὸν στρόφιον. Ἦτο γελοιογραφία ἐντελής.

— Εἶμαι γελοῖος! ἡλίθιος! ἐπιθύρει δάκνων τὰ χεῖλη του.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον ὁ δυστυχὴς Μάριος νὰ σκέπτηται τοιουτοτρόπως.

Τὸν ὠδήγησε δι' ἐσωτερικῆς τινος κλίμακος. Αὐτὴ ἐφαίνετο οἷον εἰς ὀλισθαίνουσα, φεύγουσα ὡς ἐλαφρὰ σκιά, ἐνῶ τὰ ὑποδήματα ἐκείνου ἔτριζον καὶ προσέκρουεν ἔνεκα τοῦ περικαλύμματος, τὸ ὁποῖον ἔφερε. Αὐτὴ ἐσιώπα, ἐνῶ αὐτὸς ἔπασχεν!

Ἀλλ' ἦτο ἐξάίσιον τὸ θέαμα ἐκεῖ κάτω, εἰς τὸν κήπον. Ἡ σκηνὴ ἦτο ἐπιβλητικὴ, γραφικώτατον τὸ τοπίον ὑπὸ τὸ ὥρην τῆς σελήνης φῶς. Αἱ στοαὶ διεφαίνοντο ἐν μέσῳ τῶν δένδρων, μία δὲ μόνον στήλη διεκρίνετο ὑψηλὴ, ἀπολήγουσα εἰς ὀξυτενὴ στοὰν καὶ προβάλλουσα μακρὰν φασματικὴν σκιάν. Ἀφ' ἐνὸς τὸ κωμικώτατον κωδωνοστάσιον, λεπτὸν καὶ τὸσον ὑψηλόν, ὥστε ἐφαίνετο ἐγγίζον τὸ βαθυκύανον τοῦ οὐρανοῦ, ἀφ' ἐτέρου ἐν μόνον ἄστρον, τρέμον ὡς ἀπολεσθέν, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς σελήνης φέγγος, διήγειρον τὰς σκέψεις.

Ὁ Μάριος ἐσιώπα καὶ ἔπασχεν.

Αὐτὴ διὰ τοῦ βραχίονός τῆς περιέβαλλε τὸν λεπτὸν κορμὸν νεαροῦ δένδρου.

— Σκοτεινὸν καὶ ὠραῖον! Μία μοναχὴ λείπει ἐκεῖ κάτω; πλησίον τῆς ὑψηλῆς στήλης... ἡ θεὰ αὐτὴ προτρέπει εἰς φυγὴν... τὸ ἐγκρίνετε;

Αὐτὸς ἐνευσε καταφατικῶς ἐν τῷ ἡμίφωτι.

— Ἐνθυμοῦμαι ὁμοίαν αὐτῆς σκηνὴν ἐν Δανιμαρκίᾳ... ἀλλὰ τὸ Δανικὸν τοπίον ἦτο ἀσχημότερον καὶ μελαγχολικώτερον... Ὡς τί μελαγχολικὴ σελήνη ἐκεῖνη τῆς Δανιμαρκίας... στρογγύλη, ψυχρά... Πόσον ἡμῖν νέα τότε...

Ὁ Μάριος ἀπεπειράθη νὰ τὴν ἐρωτήσῃ:

— Εἰσθε μόνη τότε;

Ἐβράδυνε νὰ ἀπαντήσῃ.

— Μετ' ἐμοῦ ἦτο κυρία τις, νέα καὶ αὐτὴ... Ἦτο καλὴ καὶ ὠραία, ἐξηκολούθησεν ἡ Βάνδα, εἶχε γλυκυτάτην φωνήν, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκεῖνη εἶχε μυστηριώδη τινὰ μελαγχολίαν. Ὁ σύζυγός τῆς βραδύτερον τὴν ἐφόνευσεν ἐκ ζηλοτυπίας... ὅσακις σκέπτομαι τὴν φωνὴν ἐκείνην μετὰ καταλαμβάνει ρῖγος!

Ἐρρίγησε καὶ ὁ Μάριος ἐπίσης, ἴσως ἐκ τῆς λυπηρᾶς ἐκείνης διηγέσεως, ἢ διότι τὴν ψυχὴν του κατεῖχεν ἀνυπέροβλος φόβος.

Τὰ δένδρα ἐσχημάτιζον παραδόξους σκιάς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἔρημον ἄστρον, ὡς χρυσοῦν δάκρυ, τὸ δὲ ἄτεχνον κωδωνοστάσιον διέσχιζε νέφος ἐξ ἐλαφρῶν ἀργυροειδῶν ἄτμων.

Στηριζομένη ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ κορμοῦ ἡ Βάνδα ὠμίλει ἔτι μετὰ πολλῆς γλυκύτητος:

— Ἐκεῖ κάτω, τὴν ἡμέραν ὁ ἥλιος εἶνε θαυμάσιος, τὸ δὲ ἐσπέρας τὰ περίξ τοῦ κωδωνοστασίου εἶνε μαγεῖα ἐκ τῶν τερεττισμῶν... τοῦ βόμβου, τῶν κελαδημάτων, τῶν ἡδυπαθῶν ψελλισμάτων καὶ τῶν ἐρωτικῶν δυοδιῶν τῶν πτηνῶν. Ἐγὼ ὅμως προτιμῶ τὴν αὐτὴν νυκτερινὴν ἡρεμίαν, τὴν ἀπόλυτον μαγευτικὴν σιωπὴν... ἐγὼ οὐδὲ αὐτὴν τὴν σελήνην δὲν ἤθελα... Σὺ;

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Μάριος σιγηλῶς.

— Πηγαίνωμεν;

— Πηγαίνωμεν.

Καὶ δὲν ἐκίνητο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μάριος ἔμνευ ἀκίνητος.

— Ἐκουράσθητε;